

Jak se Baris stal terapeutickým psem

Baris je moskevský hlídací pes a narodil se 11. září 2023. Dlouho jsme váhali, zda se na něj jít podívat k chovatelce, protože moskevský strážní pes je poměrně velký a silný pes. Shodli jsme se na tom, že musí poslouchat na slovo. A pokud bychom se na něj šli podívat, bylo by jasné, že by se stal naším psem. Už několik týdnů jsme dostávali jeho fotografie.

Nakonec jsme se odhodlali. Když jsme se s ním přijeli seznámit, spal spolu se svými sourozenci, a když jsme vešli do dveří, jako jediný zvedl hlavu a přišel k nám ještě rozespalý, zatímco jeho sourozenci klidně spali dál. Bylo vidět, jak nám z hloubi duše říká: „Konečně jste tady! Tak dlouho jsem na vás čekal!“ Už při prvním setkání se zdálo, že mezi Barisem a námi je vše jasné, jako by to bylo předurčeno z vyšších míst a nemohlo to být jinak.

O pár týdnů později konečně nastal velký den, kdy se k nám nastěhoval, a hned si padli do oka s naším kocourem.

Na výcvik psů byl ještě příliš malý, toho se bude moci zúčastnit až po posledním očkování. Ale od prvního dne jsem s ním pracovala na chůzi na vodítku a pak na dlouhém stopovacím vodítku, aby pochopil, co od něj očekávám při každodenních procházkách.

Náš malý mops, jak mu rádi říkáme, chodil od prvního dne, kdy mu to bylo povoleno, do psí školy a dodnes tam chodí každý týden. Jeho oblíbeným předmětem je koupání a kousání, a každý si při pohledu na něj okamžitě vzpomene na populárního kresleného Maxipsa Fíka.

Byl čistotný, sežral polovinu domu, všechny pokojové rostliny, starožitnou komodu a mnoho dalšího, společně jsme také prošli obtížným obdobím puberty. Byl to tedy úplně normální pes.

Jak rostl, měli jsme při venčení stále větší problémy, protože mnoho lidí se velkých psů bojí. Zvláště, když mají s sebou menší psy než Baris, a každý pes je menší než Baris. Kolikrát nám lidé nadávali, když jsem si s ním hrála na louce, trénovala aportování nebo s ním cvičila... Neměl žádné kamarády na hraní, tak jsem mu hledala kamaráda, se kterým by si mohl pravidelně hrát, a tím kamarádem se stala Betty, se kterou si každý týden hraje. A také my lidé jsme se spřátelili. Jednoho dne nás napadlo, že by se Baris se svou povahou hodil jako terapeutický pes

S mojí první fenou (malým münsterlandským ohařem) jsem byla členem záchranné psí jednotky, s mojí druhou fenou (35 kg vážící kříženec) jsem se věnovala mantrailingu, ale tyto oblasti výcviku pro Barise nepřicházely v úvahu. Pro záchranný psí oddíl je příliš bázlivý – na podzim mu při společném sběru jablek u přítelkyně spadlo jablko na hlavu a dva měsíce pak nechtěl vstoupit do její zahrady. Letos při venčení v temném parku o něco

zakopl, a od té doby neopouští cestu. V tréninku mantrailingu bychom také nebyli příliš úspěšní, protože Baris najde pamlsek pouze tehdy, když ho vidí padat. Nedávno jsem s ním z aktuálních důvodů absolvoval výcvik vyhledávání otrávených návnad. Deset minut jsem s ním chodila kolem klobásy, kterou jsem tam schovala, a zastavila jsem se s ním přímo před ní. Trvalo mu skutečně deset minut, než ji objevil. Teď jsem alespoň trochu klidnější, pokud by došlo k takovéto nouzové situaci.

Tak jsem se tehdy zeptala vedoucí psí školy (ZKO Mariánské Lázně) na psí terapii a ona mi okamžitě poslala všechny požadavky na zkoušku, které vlastně docela dobře odpovídaly Barisově povaze.

Připadala jsem si trochu bláznivě, protože jsem cizinka a český jazyk ještě zdaleka neovládám. Přesto jsem se obrátila na Pomocné tlapky o.p.s - výcvik asistenčních psů a byla jsem velmi srdečně pozvána na výcvik a zkoušku. Co by se mohlo stát, kromě toho, že bychom zkoušku neudělali? Ale pokud bychom ji udělali, mohla bych alespoň v parku říkat, že Baris je terapeutický pes. Možná by se ho lidé pak méně báli.

Naštěstí byli během výcviku velmi vstřícní a dovolili mi fotografovat prezentace, které jsem si pak přeložila pomocí překladatelského programu. Díky tomu a díky gestikulaci a mimice lektorů a instruktorů jsem nakonec byla schopná výcviku porozumět. K mému velkému překvapení jsme s Barisem dokonce velmi úspěšně složili zkoušku terapeutického týmu. A to dokonce s plným počtem bodů. Ještě větší překvapení pro mě bylo, když Baris získal také další ocenění jako nejprofesionálnější a nejsympatičtější terapeutický pes.

Netrvalo dlouho a Baris dostal svou první práci, a nyní každý týden navštěvuje klienty nedalekého pečovatelského domu. Jeho práce ho velmi baví a v tomto domě se již dobře zabydlel. K tomu samozřejmě patří především intenzivní péče o tělo. Pokaždé se nejprve bojí, jestli teď nemá pleš...

Poté by rád věděl, zda je opravdu krásný a pěkně upravený.

A když si oblékne uniformu, nemůže se dočkat, až konečně vyrazí. Chce se konečně znovu setkat se svými starými dvounohými přáteli!

Když konečně dorazí, znovu zkontroluje, zda jeho panička opravdu sbalila vše, co potřebuje pro svou práci.

A u výtahu pak sdělí: „Jednou nahoru, prosím!“

Když dorazí na správné patro, většinou už na něj na chodbě někdo radostně čeká.

Poté se všichni odeberou do svých pokojů, kde si jednotliví senioři a Baris vyměňují velká tajemství, o kterých nikdo jiný nesmí vědět.

S dalšími seniory se někdy dívá na televizní pořad o ptácích, o kterém pak společně diskutují, zatímco se navzájem hladí.

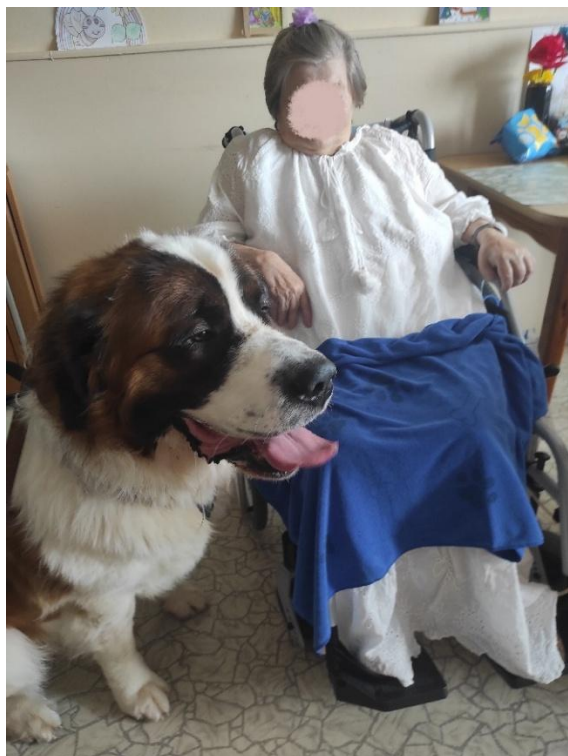
Filmy o ptácích Barise velmi zajímají, protože je sám hrdým chovatelem slepic.

A s jeho bohužel již zesnulým kohoutem Franzem také každý den vedli diskuse a porady.

Někteří senioři Barisovi něco zpívají ...

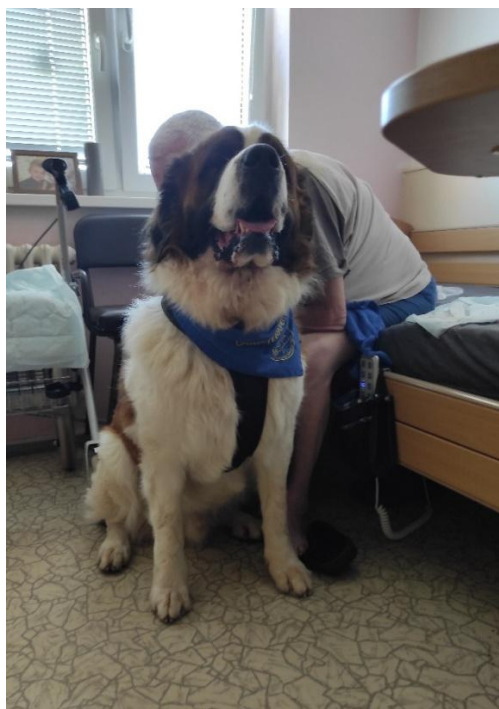

Jiní se musí v posteli hodně snažit, aby ho mohli trošku pohladit ...

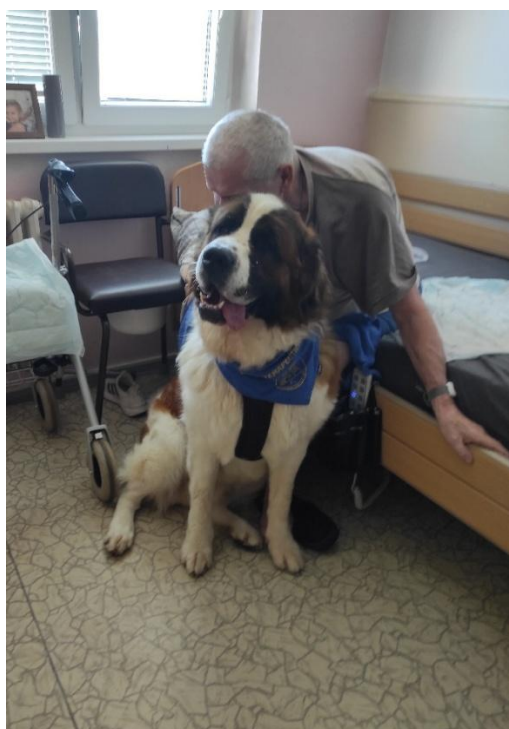

A při každém setkání v každém pokoji je radost na obou stranách velká.

Někteří senioři se najednou stanou překvapivě pohyblivými a provádějí pohyby, které předtím nemohli.

Baris si to velmi užívá.

A vždycky to jde ještě kousek níže.

V létě se cvičí také venku a senioři musí pro koordinaci otevírat různé plechovky s různými uzávěry (klapkové, odtrhávací nebo otočné), aby podpořili nebo procvičili svou motoriku. To samozřejmě dělají rádi, protože v plechovce je sušenka pro Barise. A krmit zvířata, to má většina lidí ráda. A Barisovi se toto cvičení velmi líbí.

Musí mu také držet láhev s pitím a stisknout tlačítko, aby z ní vytékala voda a mohl uhasit žízeň, což není vůbec snadné a může to být považováno za vrcholový sport.

Někdy na něj čeká i zbylý oběd. V tom případě se nenechá dlouho prosit.

Někdy Baris dělá přesčasy, protože během těch dvou hodin byl tak často na záchodě, může se stát, že přijde v době odpoledního svačiny. To ho samozřejmě velmi zajímá.

Chléb bez másla nebo pomazánky ale moc rád nejí. Často se tedy stává, že dostane chléb s máslem nebo sýrem.

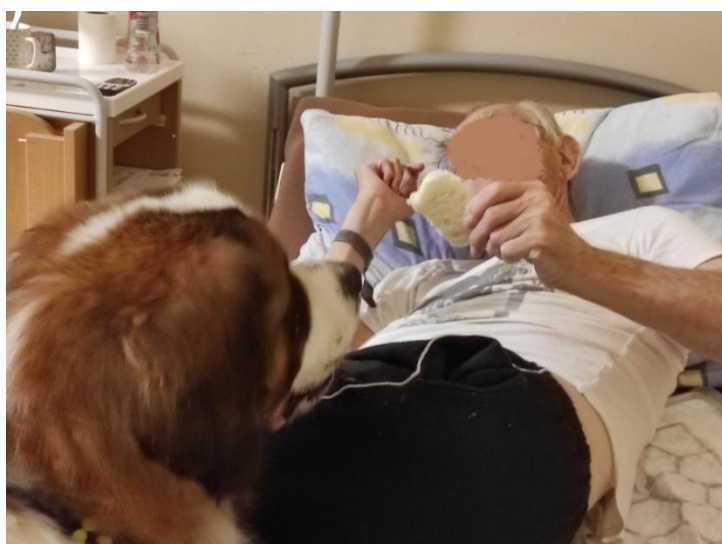
Ale běda, pokud je to chléb bez pomazánky. Ten pak vyplivne!

A jednou se dokonce stalo, že ho musela ošetřovatelka s chlebem v ruce přemlouvat, aby navštívil i posledního pacienta toho dne, poté co po pěti chlebech s máslem měl stále chuť na další.

Milý pán byl stejně potěšený jako překvapený, když mu ošetřovatelka vtiskla chléb s máslem do ruky, řekla, že je pro Barise, vyběhla z pokoje a za sebou zabouchla dveře, a Baris měl radost, když konečně dostal ten chléb. Někdy přemýšlí, jestli by se neměl ucházet o místo umývače nádobí v tomto domě.

Za pěkného počasí se samozřejmě vždy chodí ven.

Ať už jsou obyvatelé pečovatelského domu na vozíku nebo s chodítkem, je pro ně radost, když mohou držet vodítko a přimět psa, aby si sedl nebo lehl, což je také velmi dobré cvičení pro koordinaci pohybů rukou a hlasu a je vhodné i pro pacienty trpící strachem, kteří se nacházejí v bezpečné vzdálenosti. Většinou jsou pak velmi příjemně překvapeni, že pes dělá to, co mu řeknou, a pomalu ztrácejí své obavy.

V obzvláště krásných letních dnech se někdy vyrazí na výlet na zmrzlinu. A Baris samozřejmě také dostane zmrzlinu.

Baris si to samozřejmě velmi užívá.

Přirozeně je vždycky první, kdo dojedl, a doufá, že mu někdo trošku ze své zmrzliny nechá.

Když má klient domova pro seniory něco, co nemá rád, schová to pro Barise.

A pokud jsou v domě řemeslníci, budou také současně léčeni.

A v případě potřeby jsou také trochu motivováni.

Někdy si jedna z obyvaterek přeje jít s Barisem nakupovat. Toto přání je samozřejmě okamžitě splněno a vydávají se do nedalekého supermarketu. Bohužel ho tam však nepustí, přestože je certifikovaným terapeutickým psem s platným certifikátem a samozřejmě má vždy u sebe kapesníky pro případ, že by mu začaly téct sliny.

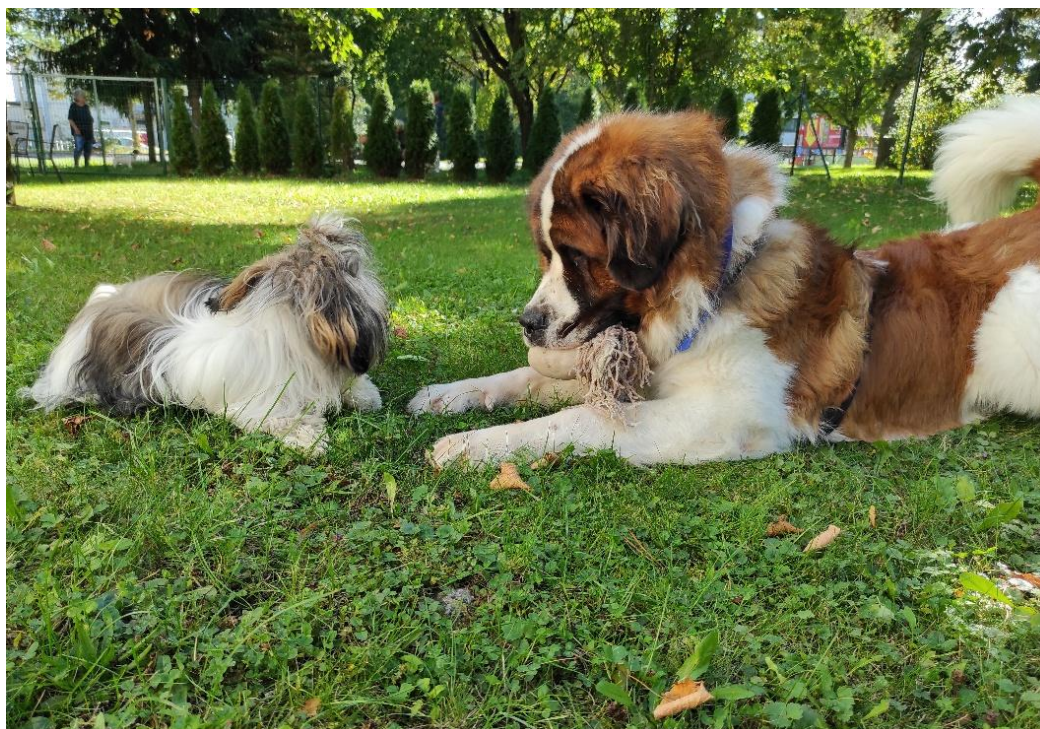
Baris by tam tak rád šel a koupil si své piškoty osobně. Musíme na to ještě vymyslet řešení.

Někdy se v zahradě pečovatelského domu setká také s kamarádem. S ním si pak může hrát a senioři mají radost, když je mohou pozorovat.

A Baris má radost, když si může jednou půjčit jeho hračku, protože tu svou už zná!

Někdy mu senioři namalují obrázek a vyhledají ho na patře, kde se v daný den nachází. On pak pečlivě zkontroluje, zda je opravdu dobře namalovaný!

A samozřejmě je vždy řádně a umělecky oznámen v předstihu, aby se na něj obyvatelé mohli těšit. I když jeho jméno není napsáno úplně správně.

Barisovi se také velmi líbí morčata v pečovatelském domě, se kterými se samozřejmě také spřátelil.

Na podzim a v zimě si také užil čajový dýchánek s klienty.

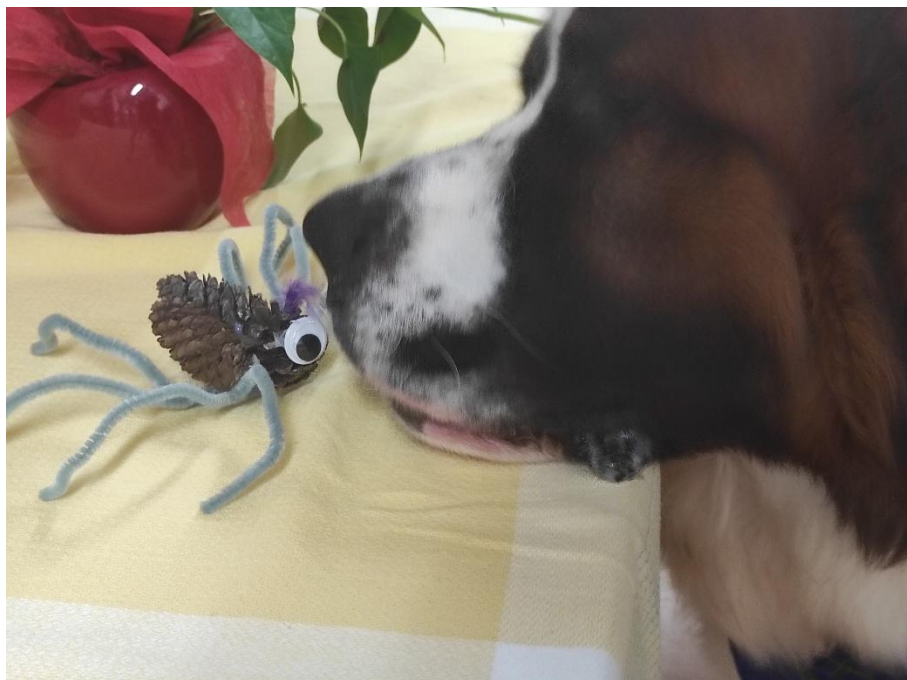
Ale proč se při čajovém dýchánku k čaji podává pouze čaj a žádné sušenky?

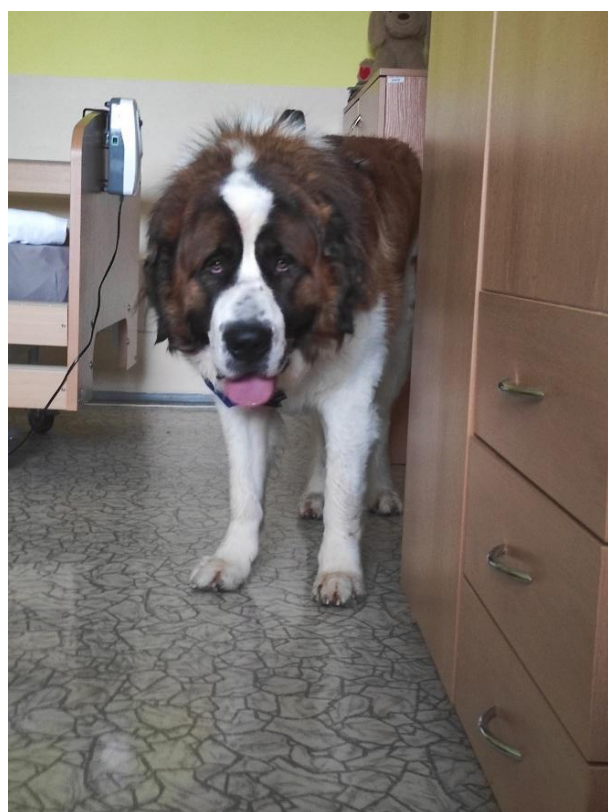
Baris totiž čaj moc rád nemá! Ale o chlebu s máslem se dá diskutovat!

Samozřejmě jsou také Barisem náležitě obdivovány ruční práce obyvatel.

Ale i Baris je někdy unavený a potřebuje nutně skončit práci, povečeřet, vyspat se a jít na pohodovou procházku bez jakýchkoli poslušnostních cvičení nebo povelů.

Ale při příští návštěvě v domově důchodců se opět radostně ozve: „Baris volá výtah“! Jednou nahoru, prosím, k mým přátelům!“ a výtah odpoví: „Výtah pro Barise! Bude tam za tři sekundy!“

A opět na něj čekají už v chodbě...

Někdo mu jde naproti s velkým očekáváním a zpívá mu píseň o pejskovi...

Motivuje k větší sportovní aktivitě ...

Vyměňují si názory na aktuální problémy ...

Trpělivě čeká, než se dostane ke svému dalšímu dvounohému příteli...

A pak se řekne: „Konec pracovní doby!“ A Baris řekne: „Vlastně bych ještě zůstal! Navíc jsem dnes neměl svačinu!“

Co budeme teď dělat doma?

Baris svou práci dělá s radostí a musím říct, že bylo dobré rozhodnutí, i přes mé nedostatečné jazykové znalosti, absolvovat s ním výcvik a zkoušku na terapeutického psa.

Z pečovatelského domu dostáváme pravidelně e-maily, ve kterých nám jménem personálu a obyvatel děkují za naše návštěvy a naši dobrou práci.

Zpočátku byli trochu skeptičtí, protože prý už tam jednou někoho měli, ale ten chodil jen hladit psy a jíst sušenky, a pak s tím zase přestal.

Baris samozřejmě dostává sušenky, chlebíky s máslem a nedojedený oběd, a my musíme dávat pozor, aby mu sušenky nesnědli lidé trpící demencí. Dostává buď čerstvé uzeniny, sušené maso, a teď jsme přešli na piškoty, protože zdejší obyvatelé mohou bez obav jíst z čerstvě otevřeného sáčku spolu s Barisem, když na to mají chuť. Ty jsme ale našli v obchodech až díky jeho veterinářce, protože v mé domovině by nikoho nenapadlo kupovat psům sušenky pro děti. Upřímně řečeno, mě také ne. Naštěstí mi Barisova veterinářka pomohla tuto mezeru v mých znalostech zaplnit.

Baris jednou odmítl pracovat. Ale jen jednou. Bylo to proto, že měl opravdu ošklivý zánět ucha, který jsem nepoznala, a léčba u veterinářky byla opravdu strašná, že na mě vylezl, abych ho před tou léčbou zachránila.

Při mém dalším sezení v pečovatelském domě si spojil pokoje pacientů se zážitkem u své veterinářky. V tu chvíli jsme přerušili práci, omluvili se a jeli domů. V následujících týdnech jsme ho pomalu zvykali na práci v pečovatelském domě tím, že jsme ho nevedli do pokojů, ale přivedli obyvatele pečovatelského domu do společenské místnosti, kde také žijí morčata. Tak se mu podařilo zbavit se předsudků. A protože Baris má velmi milou veterinářku, která ho má velmi ráda, a on je jediný moskevský hlídací pes, kterého se nebojí, jak mi jednou svěřila, chodila jsem tam s Barisem každý den po dobu sedmi měsíců, aby pozdravil a snědl sušenky, za což jsem naší veterinářce velmi vděčná. I dnes chodíme pravidelně jednou týdně na tréninky, kde se slušně pozdraví, sní sušenky a veterinářka ho naučila pár triků, které pro mě nejsou důležité, ale posílily jeho důvěru v ni, a je velmi těžké vyjádřit jí za to svou vděčnost, protože má Barise prostě tak ráda.

V domově pro seniory, který Baris každý týden navštěvuje, leží také babička trenérky ze psí školy. Často mi vyprávěla, jak je překvapená tím, jaký vliv má Baris na její babičku. Babička si totiž nedokáže zapamatovat jméno svého psa.

A být cizinkou s dosud malými jazykovými znalostmi nemusí být v tomto případě nutně nevýhodou.

Někdy mě překvapuje, stejně jako ošetřující personál, že si někteří senioři pamatují, že umí mluvit německy nebo anglicky, a jsou na to velmi hrdí, což některé ošetřovatele udivuje.

To pro mě není vždycky úplně snadné, protože se velmi snažím naučit se český jazyk a pokouším se vysvětlit cvičení seniorům i pečovatelům ve své špatné češtině, v nouzi i pomocí rukou a nohou a samozřejmě předváděním, přičemž mi senioři vždy velmi rádi pomáhají tím, že mi pomáhají najít správné slovo nebo procvičit správnou výslovnost, zatímco Baris se tajně směje, protože je rodilý Čech. I to je pro seniory s demencí užitečné cvičení. Nikdy to není škoda bez užitku.

Až včera měl Baris na doporučení pohovor v rehabilitační klinice. Trvala jsem na prvním bezplatném seznámení. Chtěli ho tam přijmout téměř naslepo, protože se o něm mezitím hodně mluví, ale já jsem to odmítla. Podle mého názoru by se obě strany měly nejprve doslova oťukat, než uzavřou smluvní závazky.

Když Baris vešel do dveří, všichni ho již netrpělivě očekávali a jakmile ho uviděli, zvolali: „Chceme ho!“ Přijali však také, že poslední slovo má Baris, zda tuto práci chce nebo ne, poté, co předložil originál certifikátu, očkovacího průkazu a dalších požadovaných dokladů, aby bylo vše v pořádku.

Včera při tomto pohovoru jsem se osobně naučil velmi mnoho o naší práci, což jsem nečekal, protože pečovatelé skutečně začali plakat, když viděli Barise v akci se seniory. Bylo to teprve první seznámení.

Všechny dveře byly otevřené a Baris se mohl volně pohybovat. Pozdravil všechny lidi, kteří byli v této rehabilitační klinice, aby se zotavili pro život doma, a také ty, kteří čekali na volné místo v pečovatelském domě. Zkontroloval, komu se daří dobře a komu psychicky méně dobře. S lidmi, kteří ho chtěli hladit, krmit a mazlit, ale podle jeho naprosto správného odhadu se měli dobře, se rychle rozloučil, i když se u nich později ještě jednou zastavil, a šel k těm, kteří bloudili dezorientovaní po chodbě, a přitulil se k nim, což se později ukázalo jako nejtěžší případy, které tam měli. Zcela sám, bez pokynů a příkazů, si vybral osoby, které nejvíce potřebovaly jeho společnost, a z vlastního podnětu si je oblíbil.

Výsledkem bylo, že ošetřovatelé skutečně plakali a já jsem pak také pochopila souvislosti.

Lidé, kteří byli dříve bezdomovci, mi chtěli dát peníze a nechtěli přijmout odmítnutí, tak mi je strčili do kapes. Tak jsem je samozřejmě přijala, a když si mě nevšíмали, vrátila jsem je ošetřovatelům, kteří je pak tajně vrátili do své pokladny. Koneckonců je potřebují pro své přežití ve stáří nebo pro některé vymoženosti.

Když mi někdo podstrčí něco na extra porci klobásy pro Barise, je to něco jiného, co jsme dosud zažili jen jednou a ošetřovatelka mě musela nejprve přesvědčit, že v tomto případě to mohu přijmout.

Samozřejmě, že Baris mohl tyto peníze vyměnit za klobásy u svého důvěryhodného řezníka. Tam může každý měsíc chodit a vyměnit si své výdělky za kvalitní maso, dršťky a salámy. A ani nechci vědět, kolik kilo salámů mu jeho řezník navíc dá bez účtu.

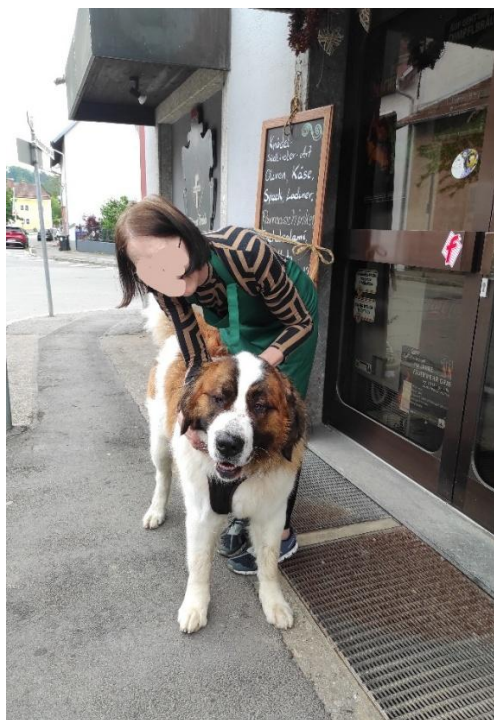
On jen nechápe, proč nesmí do řeznictví, a doufá, že směnný kurz peněz za salámy je právě vhodný.

Obdivuje výlohu už z auta.

Naštěstí jeho řeznice za ním vždy vyjde, aby ho přivítala, obsloužila a především pohladila..

A protože má vždycky tolik klobás navíc, napsal jí také děkovný dopis.

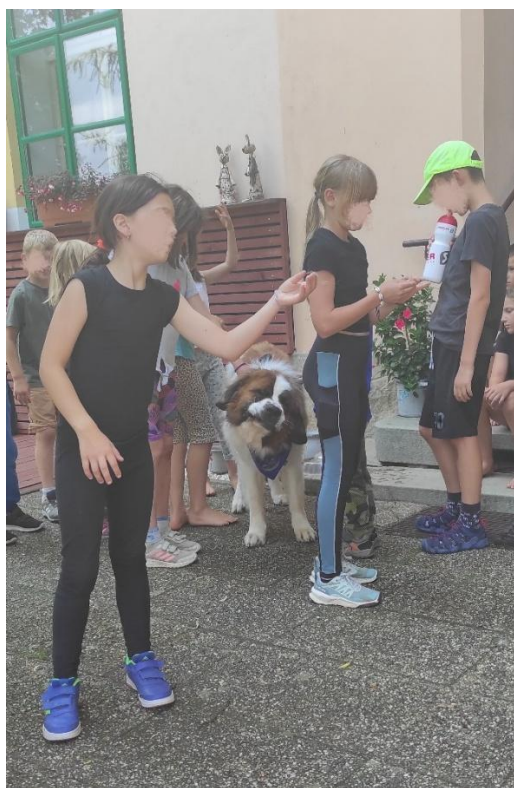
Klobásy od Greinke jsou nejlepší! Baris, specialista na klobásy.

Wurst von Greinke
ist die beste!

Baris
Wurstspezialist

Práce se seniory samozřejmě není jedinou věcí, kterou Baris umí. Letos v létě se mohl zúčastnit prázdninového programu pro děti.

To se mu také velmi líbilo!

Ukázal dětem, co všechno musí umět terapeutický pes, ale také to, co by měl umět každý normální pes.

Dětem se nejvíc líbilo, když Baris jednou nechtěl dát chytit, a Barisovi se nejvíc líbilo, jak si s ním děti během přestávek hrály.

Samozřejmě došlo i na měření sil. Jeden proti mnoha!

Baris může také pomáhat dětem s poruchami učení nebo čtení.

A k tomu samozřejmě patří i mazlení a hraní!

Na závěr lze říci, že absolvování výcviku a zkoušky společně s Barisem bylo pro nás oba velmi dobrým a významným rozhodnutím. Já jsem se naučila přizpůsobovat cvičení tomu, co má Baris rád a co rád dělá, moje pozorovací schopnosti se ještě více zlepšily, Baris se těší, když může navštívit své dvounohé, poněkud starší přátele v domově důchodců, moje výslovnost v češtině se pomalu zlepšuje a učím se také nová slova a senioři jsou motivováni k většímu pohybu, vyprávět své osobní tajemství, těšit se z venčení, trénovat s Barisem, podnikat s ním výlety a určitě jsem ještě nevyjmenovala všechno, protože ani při zpětném pohledu nedokážu úplně pochopit, co všechno Baris tady s radostí dokáže, a ani to nelze úplně vyjádřit slovy.

I psí škola pravidelně zveřejňuje příspěvky na Facebooku, ve kterých vyjadřuje svou hrdost na Barise:

<https://www.facebook.com/ZkoMarianskeLazne/posts/pfbid02W1Wdvk3zPow4KJGxZLwtykpY6e5sXMBVCeriaHu4HEg2v4s4gqhDHFv8tzoIJZVBI>

Na této stránce je samozřejmě každý týden vidět někde na malém obrázku. Ale díky své velikosti ho nelze přehlédnout ani tam.

A také v Barisově soukromém životě a s ohledem na náš problém, že se ho všichni nejprve báli kvůli jeho plemeni, lze jen říci: Dnes nás v parku zná téměř každý!

Lidé, které jsem nikdy předtím neviděla, uklidňují své doprovody slovy: „To je Baris! Bydlí v Dobrovského ulici a je to terapeutický pes a je milý.

Lidé, které neznám, volají při venčení psů majitelům menších psů: „Nebojte se! To je Baris, terapeutický pes!“

Problémy, které jsme zpočátku měli kvůli jeho velikosti a plemeni, se díky úspěšné zkoušce a jeho již známé práci za tuto krátkou dobu téměř vyřešily. Jeho pověst ho předchází. A občas se dokonce najde i nějaký pes, se kterým si může hrát navzdory své velikosti a plemeni. Opravdu to stálo za tu námahu a překonání se k účasti i přes nedostatečné jazykové znalosti.

Baris má samozřejmě také svou vlastní stránku na Facebooku, kde zveřejňuje svou práci a další skvělé zážitky:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61576670126899>

Těší se z každého nového sledujícího.

Jeho příspěvky jsou v českém a německém jazyce.